

Ei mitään vikaa, vikaa, vikaa...

Sanotaan, että urheilija ei tervettä päivää näe. Pitää varmasti paikkansa. Samaa voidaan myös soveltaa matkaratsuihin, jotka ovat urheilijoita ihan sanan varsinaisessa merkityksessä. Ja mitä enemmän koettaa hevosestaan pitää huolta ja viillata ruokintaa, liikuntaa, lihashuoltoa ja ties mitä, niin sitä enemmän tulee kaikkea pientä huolenaihetta ja valvottuja öitä.

Miten se onkin niin, että itse nakkaa kitusiinsa sitä sun tätä säännöllisen epäsäännöllisesti ja takuulla ei tule juotua vettä kahta litraa päivässä, mutta kahvia toki sitäkin enemmän. Lepoakaan ei tule riittävästi ja stressi pukkaa päälle vähintäänkin töissä ja joskus jopa kotona. Kämpä on kuin pommin jäljiltä ja lompakossa tekee pesää hämähäkkiperhe. Mutta kun hevonen on vähän nuutunut, niin vitamiinilisät käyttöön ja ell paikalle tai ainakin hevoskuiskaaja. Meillä Hopon hyvinvointia seurataan lähes mikroskoopilla, mutta omin vaivojen kanssa vanutaan, venytään ja vetkutetaan. Eihän sitä nyt esimerkiksi hammaslääkəriin kannata mennä ennen kuin siinä vaiheessa, kun legot alkavat hajota palasiksi.

Rahasta ei ole kiinni, jos hevosella ei ole kaikki hyvin ja niinhän se tietenkin täytyy ollakin. Joskus vaan huvittaa huomata itsessään se, miten prioriteetit vuosien mittaan muuttuvat. Kalliilta tuntuvat usein ihmisille tarjotut palvelut ja ruokakaupassa hämmästelee, miten kaikki maksaa, vaatekaupasta puhumattakaan. Mutta kun hevoselle sekoittelee MSM-glukosamiini -sekoitusta, niin ei yhtään mietitytä, mitä moiset pulverit kustantavat. Vähitellen tässä on tullut selväksi, että ihan todellakin ratsastus on kiva harrastus, mutta hevosenhoidon pito on elämäntapa.

Terveyteen ja hyvinvointiin liittyvät asiat ovat sillä lailla tylyjä, että vääjäämättä ikääntyminen tuo kaikkea krenkkaa. Vaikka tekisit mitä, niin kun nuoruus on takana, alkaa pieniä vaivoja ilmetä, niin ihmisellä kuin eläimelläkin. Pakko on joissain kohtaa hyväksyä, että parhaat vuodet ovat jo takana ja nuoremaksi ei enää tulla ja pientä kolotusta ynnä jomotusta on sekä siellä, että täällä.

Hopon kanssa on tämä kevät eletty juuri sellaisissa tunnelmissa, että on yhtä ja toista ja joskus jopa kolmatta. On kutsuttu eläinlääkäri paikalle ja syötetty rautakuuria alhaiseen hemoglobiiniin. Takaset ovat alkaneet kerätä nestettä ja sitä on sitten hämmästeltä sekä kummasteltu. Kun hevonen väsyä, niin liikeradat muutenkin vähän muuttuvat ja on kysely asiantuntijoilta mielipiteitä ja vastaukseksi saatu erilaisia vinkkejä/ohjeita. Neuvoteltu on jo perhepiirissä siitäkin, että alkaako Hopolla eläkepäivät, vai vieläkö paappaa treenataan ja kisoihin tähdätään. Mystisiä ovat usein hevosien pienet oireet ja sellaista guraa ei taida ollakaan, joka varmasti pystyisi sanomaan, että mistä hokki puristelee ja mitkä olisivat ne toimenpiteet, joilla oireet poistuvat. Ja tietenkin haluaisi hoitaa syytä, eikä seurausta. Tämä hevostelu kun ei ole ihan eksakti tieteenala, niin varmoja vastauksia ei mistään saa ja juuri kun kuulee ehdotuksen, minkä itse olisi valmis ostamaan, niin seuraava asiantuntija sen jo kumoo. Hevonen

kuitenkin vaikuttaa tyytyväiseltä oloonsa ja mennä porskuttaa, niin pitäisi kai löysätä pipoa ja lopettaa huolehtiminen. Tieto lisää tuskaa. Mitä tarkemmin hevostasi seuraat, sen herkemmin huomaat siinä pienetkin muutokset ja heti alkavat ajatukset pyöriä päässä, että onkohan se kipeä. Ja aivan uskomattoman karmeahan se olisi, jos ei ymmärtäisi hevosensa kärsivän. Se on minulle ehkä suurin huoli aina näissä pienissä vaivoissa, että ovatko ne oikeasti pieniä ja harmittomia, vai onko kyseessä suurempikin huolenaihe.

Huoleton on hevoseton – mutta päivääkään en vaihtaisi pois. Tsemppiä kaikille, jotka tuskaillette pienten ja suurempienkin vaivojen kanssa.